

ŘKF VOTICE

Shrnutí roku 2024

J. J. RYBA VE VOTICÍCH > STRANA 2

DUCHOVNÍ OBNOVA > STRANA 4

POUŤ ZA DUCHOVNÍ POVOLÁNÍ > STRANA 6

NAŠE NOVIN(K)Y

ANEB PŘEHLED TOHO NEJDŮLEŽITĚJŠÍHO ZA POSLEDNÍ ROK

„Narodil se Kristus Pán, veselme se!“, prosinec 2023

Ano, i letos o Vánocích se tak stalo. Narodil se v jeslích v Betlémě. Proto betlémy v různých provedeních můžeme spatřit v každém kostele. Tak tomu bylo i u nás v Olbramovicích, v kostele Všech svatých. Betlém je dřevěný, vyřezávaný a pochází z druhé poloviny 20. století. Kromě vánočních mší svatých byl kostel otevřen i v úterý 26. 12., a to od 14.00 do 15.30 hodin na prohlídku betléma. Zájem byl velký, což nás potěšilo.

Zvláště děti si přišly na své. Mohly si odnést postavičku z betléma. Ne ovšem opravdovou, ale vytištěnou na kartičce. Chvilími to neměly jednoduché, protože rozhodnout se, která je ta nejlepší, bylo opravdu těžké. Dále se musím zmínit, že k navození krásné vánoční atmosféry přispěla i varhanní hudba Vojty Jareše a zpěv Kateřiny Křížkové. Mnozí lidé, kteří k nám zavítali, hned neodešli, ale usedli do lavic a zaposlouchali se do právě znějících tónů a písní.

A co si můžeme na závěr přát? Jen to, abychom se napřesrok zde opět všichni sešli a třeba právě u jesliček.

Eva Stárková

NOC KOSTELŮ > STRANA 8

ZVONY V OLBRAMOVICÍCH > 12

NOVÉ JANOVICKÉ VARHANY > STRANA 21

Tříkrálová sbírka ve Voticích

Než Tříkrálová sbírka začala, byla jsem velmi pesimistická. Od rána jsem neměla dobrý den. A navíc přšelo. Vůbec se mi s těmi malými králi nikam nechtělo. Byli jsme ale od všech moc hezky přijatí a všichni se na nás tak usmívali a byli štědrí, že mě moje chmurná nálada rychle opustila. Moc mě účast na sbírce povzbudila a ze všeho nejvíc doufám a věřím, že sbírka pomůže a rodinu z azylového domu povzbudí do nového začátku. Tak děkuji a za rok na shledanou. Adéla Žižková

P.S.: Výnos sbírky činil 14 189 Kč. Dárcům děkujeme. Velký dík patří také maminkám, které se svými dětmi, stejně jako tři mudrci z východu, nedbaly nepříznivého počasí a s odvahou vykročily k letos tak obtížné cestě ve prospěch Azylového domu v Sedlčanech. TN

ČESKÁ MŠE VÁNOČNÍ

J. J. RYBA

V neděli 7. 1. 2024 se konal ve Voticích v kostele sv. Františka a v Sedlci v kostele sv. Jeronýma koncert. Zazněla Česká mše vánoční Jakuba Jana Ryby a podle

příznivé reakce posluchačů byla úspěšná. A jak vystoupení vnímáme my, účinkující zpěvačky? Píšeme za nás čtyři, které zpíváme za Votice. Zpíváme rády od malička. Deset let jsme členky ratměřického pěveckého sboru Jordánek pod vedením Mgr. Sylvie Stejskalové, která na zkoušky a koncerty dojíždí s rodinou obětavě z Prahy.

Před půldruhým rokem jsme se staly součástí smíšeného pěveckého sboru pod vedením pátera Václava Revendy. Sbor čítá až sto lidí plus orchestr, kde jsou významnými členy též učitelé a žáci ze ZUŠ Votice a Sedlec. Náš sbormistr nás svolává elektronickou cestou, protože ve sboru zpívají a hrají lidé z mnoha míst od Prahy po Votice, Sedlec, Žamberk...

První zkoušky se konají ve skupinách podle bydliště. Měly jsme štěstí, že nás pod svá křídla přijal pěvecký sbor Ekola ze Sedlce, který vede Mgr. Jitka Grécová.

Zpívat ve sboru je radost. Pod zkušeným vedením se rodí něco krásného v milé atmosféře, kde nechybí legrace, člověk přímo pookřeje a v dobré náladě a získané nové energii odchází ze zkoušky do všedního dne. Náš dirigent páter Václav Revenda je skvělý a velmi oblíbený. Při zkouškách je přísný, vede nás k co nejlepšímu provedení skladby, ale zároveň je trpělivý a empatický. Dovede vytknout chybu i povzbudit. Obdivujeme jeho energii a schopnost vše organizovat a oceňujeme, že se nám věnuje přes své náročné poslání.

Vlastní provedení koncertu je pro nás „třešnička na dortu“. Před koncertem jsme napjaté, ale hodně se těšíme. Když potom dozpíváme a ozve se potlesk, dirigent se na nás usměje a uznale zdvihne palec, je to úleva a velká radost.

Ještě přidáváme jedno poznání. Přestože jsme slyšely Rybovku mnohokrát, vnímaly jsme ji jako vánoční hudbu. Ale při jejím studování jsme si uvědomily, že se jedná o zhudebněný příběh vánoční noci, ve které se narodil Ježíš. Stačí se zaposlouchat nejen do hudby, ale i do textu, kterému je díky skvělým sólistům dobře rozumět. Těší nás, že sólistky sestry Křížkovy jsou ze sousedních Olbramovic.

Těšíme se na další zpívání a přátelská setkávání s ostatními zpěváky, členy orchestru a našimi posluchači.

Milena Sršňová, Jitka Babická, Majka Budková, Marie Kytýrová

CESTA ZA POZNÁNÍM

Jak je již zvykem, i letos naše kroky směřovaly do malebného Maršova, kde jsme opět vyvětrali lyže a snowboardy. Tento rok začátek našeho společného dobrodružství symbolicky připadl na Popeleční středu (nebo pokud chcete na Valentýna), kterou jsme vstoupili do postní doby a připomněli si naši konečnost a cíl či směřování vlastního života. I tentokrát nám to přineslo množství krásných vzpomínek, zážitků a poznání nejen ostatních, ale i samých sebe. Tak v čem byl letošní Maršov jiný?

Naše loňská sestava měla být rozšířena o nové tváře, a tak se již na samém začátku vyrojily otázky, zda to v takovém počtu zvládneme. Přeci jen organizovat takovou akci není jednoduché, a ze zkušeností jsme věděli, že i v menším počtu to dá zabrat. Noví lidé, nové osobnosti, jsou předzvěstí nových situací, kterých se člověk přirozeně obává. Změny jsou součástí našich životů, díky nimž rosteme. Každý společně strávený den, ať už na sjezdovce, vysoko nad zemí na lanovkách, nebo při přípravě společného jídla, nám však ukázal, že být otevřený novým věcem nám může dát mnohem více, než si myslíme. Naše rozhovory a zážitky nám přinesly nové pohledy na svět, upevnily naše přátelství, ale hlavně tvořily ta nová. A tak se opět ze "strachu"

zrodilo něco krásného, když jsme se rozhodli překonat své nejistoty, nějaký ten stud, přijmout všechno to příjemné ale i nepříjemné, a hlavně dát kus ze sebe pro ostatní. To všechno by však nebylo možné, kdyby na začátku nestála víra, kterou jsme i tentokrát upevňovali účastí na večerních mších a adoracích, které jsme měli možnost prožívat vedle sportovního vyžití. Poskytlo nám to příležitost k hlubokému zamyšlení nad našimi životy, za co jsme vděční, a nad tím, o co prosíme. Tyto duchovní okamžiky ještě více prohloubily naše pouto a daly nám sílu pokračovat v naší cestě. V cestě za poznáním...

I když počasí nám tentokrát příliš neprálo, konzistence sněhu při plusových stupních nebyla úplně ideální, našli jsme radost a potěšení v každé zatáčce sjezdovky. První den na sjezdovce vypadal spíše tak, jako by nás počasí chtělo vyhnat, a proto se někteří z nás vydali domů dříve, ale pár odvážlivců zůstalo až do závěrečné jízdy. Druhý den, to byl úplně jiný příběh. Konečně

se na nás usmálo slunce, které přilákalo na svah o něco více lidí. Společné chvíle jsme někteří samozřejmě trávili i mimo sjezdovku. Přeci jen bylo třeba zahnat hlad a zahřát se při teplém čaji, nebo jen prostě nabrat nové síly, a tak se zdejší restaurace neobešly bez naší přítomnosti. Dokonce jsme využili i služby SkiTour z Černé Hory do Pece, což také byl pro někoho nový zážitek. Bohužel jsme si letos neužili běžkování, kvůli již zmíněnému nedostatku sněhu :D. To jsme si ale vynahradili sobotním večerním lyžováním, které jsme si všichni užili snad nejvíce, dokonce až tak,

že jsme odcházeli při zhasnutých světlech :D. Atmosféra je večer úplně jiná než ve dne, a člověk má pocit většího klidu už jen kvůli tomu, že se nemusí vyhýbat tolika lidem. Nemůžu zapomenout ani na velmi příjemnou, a velmi dlouhou :D, procházku, kterou jsme vyplnili sobotu, která byla také prosluněná, a rozchodili tak ztuhlé nohy po dvou dnech na svahu. Sice jsme nešli všichni, část totiž pro výletníky chystala parádní oběd, myslím si, že si obě party společný čas užily a dotvářely tak mozaiku našeho společenství, které charakterizuje pestrost a jedinečnost každého z nás.

No a pokud jste se dostali až sem, určitě mi dáte za pravdu, že čas strávený s lidmi, které máte rádi, je skutečným požehnáním. Není to samozřejmost, a proto chceme touto cestou poděkovat vám všem, kteří jste na nás mysleli v modlitbách, či jste se jakýmkoli drobným příspěvkem podíleli na uskutečnění našeho společného prodlouženého víkendu. V neposlední řadě patří velký dík panu faráři, který to s námi vydržel až do konce a neustále se nám, nejen na svahu, snaží ukazovat správnou cestu.

No a na úplný závěr snad jen tolik, že víra a láska jsou ingrediencemi pravého přátelství, tak nechme do našich srdcí vstoupit Krista, protože jen s ním můžeme poznat pravou lásku.

Ohlédnutí za postní duchovní obnovou

Nevím, jak to mají ostatní křesťané, ostatní sestry a bratři v Kristu, ale já každý rok už minimálně několik týdnů před začátkem doby postní přemýšlím nad tím, jak tuto požehnanou dobu, dobu vhodnou ke ztišení a usebrání, „využít“. Netřeba připomínat, že „to“ není jen o tom si něco odříci (protože, jak mi jednou řekl můj dlouholetý zpovědník P. Martin Janata: „Půst bez modlitby byl by pouhým hladověním.“), ale že půst v našem křesťanském pojetí má 3 hlavní oblasti: půst, modlitbu a almužnu. Mně osobně mnohdy činí problémy právě to „zastavení se“, ty rozmluvy s Bohem (modlitba). Známe to každý, tolik každodenních povinností nás zaměstnává a mnohdy se člověk nestihne ani zastavit. Chtěla jsem to tedy letos změnit, více se na to zaměřit, a proto mi byla vítanou příležitostí duchovní obnova ve farnosti Votice. Sama do votické farnosti nepatřím, a tedy jsem se raději předem zeptala, je-li možné se zúčastnit, a díky Bohu to možné bylo.

Duchovní obnova proběhla 24. 2. na votické faře pod vedením P. Jana Houkala a bylo to velmi příjemné setkání ve velmi příjemné společnosti votických farníků a správce farnosti P. Václava Revendy. Celá duchovní obnova byla rozdělena do tří hlavních částí, velmi pěkně zpracovaných P. Houkalem. Osobně oceňuji i to, že jsme si mohli s sebou domů k dalšímu přemýšlení nad diskutovanými tématy odnést i tištěné materiály. Nejprve

jsme se zaměřili na sedm hlavních hříchů, co k nim vede, jak spolu souvisí a jaké je proti nim možné „použít léky“ (nikoliv ve smyslu medikamenty). Např. je třeba si stále uvědomovat, že zdrojem všeho zla je pýcha, z ní pak pramení a nabalují se na ni další kořeny hříchu. A je tedy více než důležitá pokora a já bych si dovolila přidat i sebereflexe, jako právě „lék proti pýše“. V druhé části přednášek jsme pak hovořili o sedmi (křesťanských) cnostech, tedy o těch božských, jimiž jsou víra, naděje a láska, ale také o těch mravních, tedy o moudrosti, statečnosti, uměřenosti a spravedlnosti.

Letos začala doba postní tak nějak „symbolicky“ na sv. Valentýna,

patrona zamilovaných, a pokud tedy máme 14. 2. spojeno s láskou, pak to pro nás křesťany může znamenat i s Bohem, neboť Bůh je Láska (1 Jan 4,8). A právě láska byla třetím okruhem, na nějž jsme se během duchovní obnovy zaměřili. Mluvili jsme o tom, jaké podoby má láska k Bohu a jaké láska k člověku, jako např. přát lidem dobro, pomáhat a prospívat lidem, rozdávat druhým, co potřebují. A zde se nám tedy opět hezky uzavírá i to, oč bychom se (nejen) během doby postní měli snažit.

Závěrem svého ohlédnutí si dovolím ocitovat pár řádků, zajímavých myšlenek z mého oblíbeného průvodce „postní dobou“, útlé knížečky od pátera Piřhy „Tři křížové cesty“, myšlenek, které – dle mého názoru – velmi pěkně podtrhují to, o čem jsme se společně bavili

během zde zmiňované duchovní obnovy.

„Každý z nás vstupuje do života bez vlastního rozhodnutí, je volán k plnosti a k dobru, ale brzo pro hodnoty velmi malé odmítne hodnoty trvalé a velké. Brzo člověk zhřeší. Znovu a znovu se snaží dosáhnout dobra a znovu a znovu propadá zlu. ... I náš život má smysl v tom, že máme překonat zlo dobrem, tmu světlem, zlou vůli dobrou vůlí. ... A zlo ve světě nelze překonat na těch druhých. Je možné překonat ho pouze na sobě.“

Já vám tedy, milí čtenáři, sestry i bratři v Kristu, přeji, aby se vám dařilo vyhrávat tento neustálý zápas zla proti dobru, a aby se vám třeba i díky právě duchovní obnově dařilo využít požehnanou dobu postní naplno. Pán s vámi 😊

Jana Š.

V sobotu 24. února přijel z Prahy P. Jan Houkal, aby v naší farnosti pomohl zacílit v postní době pohledy k tomu, co se odehraje o letošních Velikonocích. Měl pro nás připravené tři bloky, ve kterých promluvil o hříších, ctnostech, neřestech i lásce.....

A protože měl široký záběr, také nám ozřejmil původy různých termínů, vzdělával nás i v jazycích ;-) a nezapomněl zmínit umělecké odkazy, z nichž ten na malíře Giotta lze otevřít zde.

Jak si můžete z fotografií ověřit, přednášky zaujaly i jeho psíka, kterého vzal s sebou.

Díky za hutné dopoledne, za možnost duchovního rozhovoru, svátost smíření i slavení mše svaté. A budeme se těšit na 14. září, protože se pravděpodobně shledáme v kostele Nejsvětějšího Srdce Páně na Vinohradech při podzimní pouti naší farnosti. Díky patří i otci Václavovi, že vše domluvil a pečoval o nás jako barista, když hrozilo, že spadnou víčka.

Marta Malotínová

Duchovní obnova byla poněkud jiná, než jsem očekávala.

Pan farář Houkal přijel z Prahy a hned se přiznal, že je ve Voticích poprvé v životě. Přijel v doprovodu svého pejska, černého pudla, mladého a nevychovaného psíka.

Obsah duchovní obnovy "Sedm hlavních hříchů, křesťanské ctnosti a láska" byl zpracovaný na panelech, jejichž fotografie se promítaly. Barevně a přehledně, na první pohled zajímavá forma, horší bylo texty číst. Přemíra řeckých slov zbytečně ztěžovala srozumitelnost textu. Dala bych přednost jasnějšímu a obsáhlejšímu vyjádření pouze v české řeči. Znalost řečtiny nezajistí hloubku a kvalitní duchovní prožitek.

Oživením duchovní obnovy byly slovní přestřelky Marty a Jany s panem farářem. Stejně jako zábava s pejskem přinesly určitou lehkost v období naplněném modlitbou a prosbami za nás za všechny.

M. Marešová

VELIKONOČNÍ PROGRAM PRO ZŠ

Tématem besedy pro děti z jankovské a olbramovické ZŠ byly Velikonoce. Povídání tak navazovalo na předchozí svátky - a to na Vánoce. Ale začneme popořadě.

Dne 22. 3. jsme před kostelem v Jankově uvítali skupinku dětí ze 2. třídy. Po vstupu do kostela děti chvíli vzpomínaly na naše předchozí vánoční setkání.

Povídání se následně stočilo od malého Ježíška k Ježíši dospělému. Těžké téma Velikonoc, zahrnující Ježíšovo přemožení smrti a otevření příležitosti nekončícího života pro všechny, děti úžasně doplňovaly vlastními postřehy a zážitky. Jejich spolupráce byla neuvěřitelná a velmi povzbudivá.

Následovalo zvonění dětmi na zvonek a přesun na kůr k prohlídce varhan. Děti na ně zkoušely nejen hrát, ale i šlapat měch.

Pak už nás čekalo jen krátké rozloučení a náš přesun do Olbramovic.

Tam beseda probíhala dost podobně. Nejprve povídání

o velikonočních

událostech, poté kůr a varhany. Ani zde jsme si

nemohli stěžovat na nezáměr a nespolečnou práci dětí. Nezbyvá mi než poděkovat za ochotu obou škol ke spolupráci.

Kristýna Němečková

POUŤ K VOJTĚCHU

Letošní pouť ke sv. Vojtěchu se sešla s Nedělí Dobrého Pastýře a otec Václav použil obě témata pro své kázání při mši svaté.

Svatý Vojtěch na obraze v kapli drží v ruce berlu – ta ukazuje na úlohu biskupa-pastýře. Je jeho odznakem a s její pomocí v nebezpečí chrání lid. Mitra je také znakem biskupského úřadu a symbolizuje ruce, které biskup spíná v modlitbě za jemu svěřené. Pokud my, poutníci, o něco prosíme, on, Vojtěch, naše prosby přednáší samému Bohu.

Proč ale prosit svaté, když stejně všechno dostáváme od Boha?

My lidi jsme stvořeni ke vztahům. Tím, že si navzájem pomáháme a jsme tu jedni pro druhé, děláme to, co si od nás Bůh přeje. A i ten, který už zemřel, nám může být zprostředkovatelem nějakého daru, milosti Boží.

Druhá část homilie pojednávala o Ježíši jako pastýři, který plní, co slíbil, neopouští své lidi v nebezpečí, záleží mu na každém člověku osobně a je neustále s námi, obzvláště, když prožíváme těžké chvíle.

Tak tedy, svatý Vojtěchu, přimlouvej se za nás v konkrétních těžkostech a našim biskupům a kněžím vyprošuj od Boha, aby byli podobní Kristu – Dobrému Pastýři. MM

Pout' za duchovní povolání

Naše farnost se vydala, jako každý rok, na pout' za duchovní povolání na Svatou Horu u Příbrami.

Cesta autobusem, plného poutníků, příjemně ubíhala za zpěvu mariánských písní a modliteb.

Na poutním místě jsme se zúčastnili mše svaté, kterou celebroidal arcibiskup Jan Graubner.

Bohužel, dnešní doba přináší malý zájem o duchovní povolání. Proto je potřeba hojnost proseb a modliteb za tuto službu.

Chtěla bych touto cestou jménem všech poutníků poděkovat P. Václavu Revendovi za výbornou organizaci poutě.

Mirka Holická

V sobotu 4. 5. jsme se za krásného počasí s naší farností vydali na Svatou Horu na pout' za duchovní povolání. Kněží je málo a zájemců o toto povolání ještě méně, a tak i my jsme cítili za důležité se této poutě zúčastnit. A že nás nebylo málo, jen z naší farnosti se nás sešlo na 40.

Cestou jsme v autobuse zpívali písničky k Panně Marii a také byla modlitba růžence. Po příjezdu na Sv. Horu začal program také modlitbou růžence. Tak na to, že jsem se ho modlil poprvé v životě, tak jsem si ho dal rovnou hnedka dvakrát za sebou:)

Mše svatá byla velice silná, tolik kněží na jednom místě jsem nikdy neviděl. U oltáře v blízkosti nejvyšších představitelů naší církve byli i naši dva kněží, které pravidelně potkáváme na bohoslužbách. Jak páter Václav Revenda, tak páter Stanislav Zápotocký.

Kázání od arcibiskupa pražského Jana Graubnera sáhlo hluboko do duše a mělo potenciál. Za poselství této mše se všichni i dále modlíme a věříme, že budou vyslyšeny naše prosby a mladí muži najdou svou sílu pro rozhodnutí stát se blízkým přítelem našeho Pána a sblížovat s ním i ostatní obyčejný lid. Za doprovodu varhan a silných kostelních zvonů se odehrála celá naplňující ceremonie v krásném a klidném duchu. Po mši jsme pak před dalším programem každý něco zakousli a pořídili si pár upomínkových předmětů, které nám potom při zpáteční cestě náš pan farář Václav požehnal. (Vodou, kterou předtím požehnal v autobuse:))

V půl druhé pak byla mariánská pobožnost a s ní chvíle pro naše uctění a vzývání Panny Marie a předložení našich proseb Ježíšově Matce. Pout' jako celková byla moc krásná a věřím, že jak já, tak všichni ostatní účastníci jsme si ji moc užili.

Za účastníky zájezdu Radek Bělohlávek

Maršov mládež

Ve čtvrtek 20. 6. 2024 jsme se vydali s naším společenstvem na červnový pobyt do Horního Maršova. Já a Vašek jsme krátce po poledni vyjeli z Votic směrem do Prahy, kde jsme na Floře měli sraz s další částí výpravy. Po společném obědě jsme se pak auty vydali směrem k horám – Krkonošům. Po příjezdu a „vykyblíkování“:)) tzn. vybalení, jsme šli hnedka do místního kostela. Za doprovodu hudby a zpěvu nám náš otec Václav odsloužil krásnou mši, kterou jsme odstartovali celý pobyt. Modlili jsme se za následující dny v Maršově, ale i za naši farnost ve Voticích. Celý pobyt byl věnován sblížení se a samotnému hlubšímu poznání Panny Marie a jejímu významu ve vztahu k Bohu, ale i v našich životech. Ve čtvrtek večer nás Vašek na začátek seznámil se svědectvími a zjeveními Panny Marie. Doprovodil to svými zážitky a fotografiemi z poutních míst a vlastními životními příběhy, ve kterých měla Panna Maria význam. Ještě ten večer jsme sjeli pro dva členy výpravy do Trutnova a chyběl nám tak už jen Patrik, který dorazil v pátek odpoledne. V pátek ráno byly chvály a adorace v kostele. Následně jsme se po vydatné snídani vydali na výlet. Pěší túra z Portrášových Bud, na které jsme se vyvezli lanovkou, zpět do Maršova. Cestou jsme se samozřejmě nenudili. Začali jsme prolézačkami na vrcholu, pokračovali šiškovou bitvou při cestě a asi v polovině výletu si většina z nás smočila nohy v osvěžující Malé Úpě. V druhé polovině měl Vašek pro nás připravenou aktivitu – postavit v týmech co nejvyšší „domeček“ ze špejlí. Samozřejmě se za tím schovával hlubší efekt o hříchu a významu svaté zpovědi. Podnítil nás tím, abychom využili sobotní návštěvy. Když jsme se vrátili, pustili jsme se s Anežkou do výroby tradičních palačinek. Ostatní v nás vložili velkou důvěru, protože palačinky jsme ani jeden snad v životě nedělal. S pomocí ostatních se ale nakonec vše vydařilo. Po večeri se akorát přihnala mračna a zpoza oken naší chaty jsme sledovali silnou bouřku, jakou hodně z nás už dlouho nevidělo. Po bouřce bylo venku dokonce tepleji než v chatě a není náhoda, že někdo, kdo měl rupy, nasbíral si napadané kroupy a strkal je ostatním za krk. A protože oplácet se musí!! - tak se nemálo krup dostalo přímo z nebe mnohým z nás až pod triko:)) Večer byl duchovní program zaměřený tentokrát na Pannu Marii jakožto Mateřskou tvář Boha. Opět se jednalo o večer plný poznání a doplnění (mně třeba) neznámých informací a prohloubení mého vztahu a naformování postoje k Panně Marii. Vašek nám pověděl o jejím příběhu, významu, důležitosti a postavení, které by měla zaujímat v naší víře. Pannu Marii, bychom měli mít uloženou jako vzor čistoty a oddanosti Bohu. Mě osobně to velmi oslovilo a obohatilo. A to například i nejen z důvodu uvědomění si našich každosobotních modliteb k Panně Marii Votické v kostele sv. Františka. Den jsme zakončili mší svatou při svíčkách s kázáním o významu ženskosti (v podobě Panny Marie) v naší víře. Po mši bylo do rána silentium sacrum – čas pro naše ztišení a rozjímání.

Sobotní ráno jsme započali opět chválami - tentokrát v zahradě. A po snídani za námi přijela moc příjemná návštěva. Otec Jan (Linhart) z královéhradecké diecéze. Vyprávěl nám o svých příbězích z cest, které byly nějak spojeny s vyslyšením proseb, způsobu prožívání víry v jiných státech, pohostinnosti tamních lidí, ale i příběhy spojené s lidmi z České republiky. Ke každé vzpomínce měl otec Jan křížek.

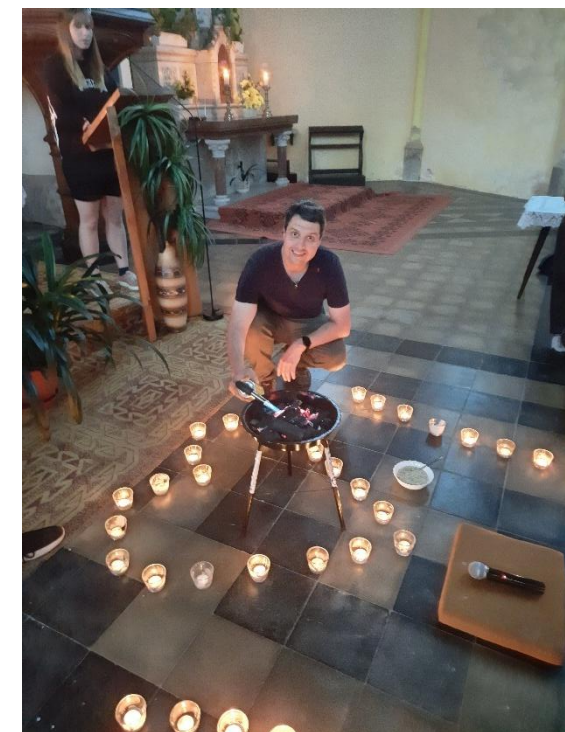
Každý křížek měl tak svůj příběh, se kterým nás seznámil. Po diskuzi byla možnost svátosti smíření, které využili prakticky všichni. Já jsem využil rozhovoru a jsem za tu příležitost moc rád. Potom jsme se vrhli na sobotní oběd. Z časového hlediska (skluzu) jsme se na něj vrhli všichni společně a snažili jsme se přidat ruku k dílu. Ačkoli při spolupráci došlo na nějaké peripetie, věřím, že měly svůj význam a vedly k posílení správnosti komunikace a spolupráce mezi námi.

Po obědě pro mě ostatní připravili narozeninové překvapení. Sehnali zákusky, svíčky, balonky a došlo i na dárek:))

Moc mě to potěšilo a nesmírně si toho vážím!! Po zákusku a přípitku i na oslavence Patrika, kterého čerstvě můžeme oslovovat Bc. Patriku, jsme se společně podívali na první díl filmu o papeži Janu Pavlu II. Po shlédnutí filmu jsme šli na mši, která byla veřejná, tak se řady v kostele rozrostly asi o 7 lidí. Po mši jsme si na zahradě udělali „táboráček, buřtiček a hermelínek...“, povídali si a zaspívali i nějaké písničky. Večer jsme pak v kostele na adoraci odevzdali Pánu Bohu své prosby, díky a chvály s hezky vymyšleným průběhem, kdy jsme po každém odevzdání proseb, díky a chval přidali kadidlo do uhlíků pro symbol vznešení k nebi v podobě kouře.

Ani nedělní ráno jsme nezačali jinak než v kostele - chválami a následnou adorací. Dopoledne jsme šli křížovou cestu. Pro mě opět nový zážitek. Vždy jsem ji šel jako procházku, ale tentokrát to bylo jiné – krásné. Doprovázené zpěvem a jednotlivými zastaveními. Vašek si pečlivě připravil příběh ke každému zastavení, ve kterém jsme se mohli asi každý najít a zamyslet se nad sebou samými – našimi projevy, pocity, přístupem

k Bohu a našim blízkým. Při zpáteční cestě pak slovo dalo slovo, vtípek – vtípek a já skončil v botách v potoce. Ale pobíhající bosý Vašek po Maršově za to stál!! V pravé poledne jsme měli protentokrát poslední maršovskou mši. Po ní jsme si dali v Hostinci Na Kopečku výborný oběd, který jsme celý propovídali:)) Odpoledne jsme se podívali na druhou část filmu a po něm jsme se ohlédli za posledními čtyřmi dny a sdělili si své pocity a dojmy z pobytu. Po vyčerpávajícím úklidu, kdy se nám ty věci snad samy přes víkend rozmnožily, jsme vyrazili zpět do středních Čech.

Chtěl bych moc poděkovat našemu otci Václavovi, že připravil tak nabitý, pestrý a naplňující program + i za výběr a pozvání skvělého hosta:)) a všem zúčastněným, že jsem si to s nimi mohl naplno užít.

Člen výpravy: Radek Bělohlávek

Olbramovice

Olbramovice se tradičně připojily k mezinárodní Noci kostelů

I letos jsme si pro vás připravili bohatý program. Téměř stovka profesionálních i amatérských hudebníků zaplnila bezmála polovinu kostela a vystoupila zde s koncertním provedením Mše za mír od Karla Jenkinse. Nechyběli ani zástupci ZUŠ Votice a ZUŠ Sedlec-Prčice.

Následovala úvaha o geometrickém návrhu původního olbramovického kostela a jeho dostavbě v podání Ladislava Moučky. Na vlastnoručně zhotovených výkresech nám vysvětlil geometrické zajímavosti našeho kostela a přislíbil, že se tématu bude dále věnovat a s výsledky nás v budoucnu opět seznámí. Přítomní si poté mohli prohlédnout vystavená mešní roucha nebo předměty. Někteří využili možnosti ochutnat mešní víno. Letošní Noc kostelů se konala přímo v den slavnosti Nejsvětějšího Srdce Páně a tak jsme pro všechny přítomné připravili malý dárek s touto tematikou, který nám upekla paní Hana Ratajová. Teď už nezbývá než vám poděkovat za hojnou účast a těšit se zase na příští rok.

Za olbramovické farníky Eva Stárková, Leoš Stárek a Eva Křížková

Ratměřice

Osmisetletý kostel sv. Havla v Ratměřicích přivítal u příležitosti letošní Noci kostelů přes 50 návštěvníků. Skupina dobrovolníků pro ně připravila pestrý program. Po zahajovacím slovu starosty Ratměřic Mgr. Viktora Lišky byla jeho první část zaměřena na dlouhou historii kostela.

O účelu kostela jako místa pro setkávání věřících a vyznávání jejich víry promluvil P. Stanislav Zápotocký. Vysvětlil také podstatu nejčastějších obřadů konaných v kostele jako jsou mše svaté, křty, sňatky a rozloučení se zesnulými. Účastníkům Noci kostelů také objasnil používání některých pomůcek používaných při liturgii (kalich, konvičky, oděv duchovních). Odpověděl při tom také na dotazy účastníků.

Poté účastníci vyslechli několik úryvků z kroniky jankovské farnosti, do níž faráři zaznamenali i tehdejší události týkající se všech, jako například potíže s nuceným ubytováním vojáků v domech obyvatel před 160 lety, přírodní katastrofy nebo jiné

mimořádné události, jako byla třeba vizitace kardinála Schwarzenberga v Jankově a Ratměřicích v 19. století.

Příjemným zpestřením programu Noci kostelů pak bylo hudební vystoupení ratměřické studentky Pražské konzervatoře v oboru hry na klavír Veroniky Liškové, vítězky několika klavírních soutěží včetně mezinárodních. Ta nejprve účastníkům zahrála náročnou skladbu Moskvana Alexandra Skrjabina a pak dvě skladby Američana George Gershwin. Svě úspěšné vystoupení zakončila vlastní improvizací na známou lidovou píseň Kočka leze dírou. Všechny svým vystoupením uchvátila.

A pak si účastníci vyslechli několik informací o fungování varhan. Ty byly doprovázeny příslušnými zvukovými efekty demonstrujícími různé barvy a síly tónů varhan a jejich kombinací pomocí rejstříků. Mohli si pak také zazpívat jednu sloku mešní písně jako ukázkou obvyklého zpěvu, který se v kostele zpívá. Zájemci si pak sami mohli vyzkoušet hru na varhany. Využily toho hlavně přítomné děti.

K závěrečným bodům programu Noci kostelů v Ratměřicích patřila ochutnávka mešního vína a ovládání ratměřického zvonu pomocí elektronického ovladače. Na závěr si všichni mohli individuálně prohlédnout všechny prostory kostela včetně míst, kam se obvykle nepodívají, například na zadní stranu oltáře nebo do prostoru věže.

Podle reakcí účastníků i rozhovorů s nimi lze říci, že se jim program Noci kostelů v kostele sv. Havla líbil. Byl to tak příklad otevřeného kostela pro všechny, který může být chloubou obce.

Jaromír Coufalík

Martinice

Pro 53 návštěvníků připravily program a jím provázely 4 dobrovolnice. Po koncertě školního sboru a povídání o počátcích křesťanství přišlo na řadu pohoštění jako připomínka agapé po bohoslužbách v prvních stoletích.

Natálie Slavíková

Dětský program na farní zahradě

V pátek jsme jako každý rok navštívili akci Noc kostelů pro nejmenší ve Voticích. Synek jako první vyzkoušel

létání s dronem, které je už tradiční aktivitou při této akci. Ale vše šlo stranou v okamžiku, kdy děti mohly nasednout s jízdenkami na valníček tažený čtyřkolkou a zastavovaly se na různých stanovištích s vtipnými názvy. Nejvíce nás zaujala výroba sopky nebo ochutnávka se zavřenýma očima. A nakonec jako bonus výborný buřtík a plno jídla a pití. Byl to krásně strávený večer s milými lidmi, kterým tímto za vše děkujeme.

Romana Průchová

Votický hřbitov

Při letošní Noci kostelů jsem se zájemce snažila překvapit komentovanými prohlídkami bývalého františkánského hřbitova, zaměřenými na kulturně hodnotné náhrobky. Vycházela jsem z v loňském roce realizovaného průzkumu pracovníků Národního památkového ústavu, které během léta vyhodnotily desítku náhrobků na votickém městském hřbitově jako kulturně hodnotné, kterým je třeba věnovat péči. Většina z těchto náhrobků se nachází na bývalém františkánském hřbitově, v okolí kaple Božího hrobu. Jde o pískovcové náhrobky rodiny Kopfsteinových, náhrobek ze sliveneckého mramoru lékárnické rodiny Völkerových, pamětní deskou druhotně osazený pomník mlynáře Skaláka z Bučovic, pomník rodiny dědičného poštmistra Josefa Doubka z dílny bratří Jiříčků z Hořic nebo figurální náhrobek MUDr. Alberta Vičara z dílny sochaře Břetislava Bendy. Vyprávěla jsem o životech pohřbených a o tom, jak a čím se za svého života přičinili ve prospěch města. Většina z třiačtyřiceti návštěvníků tří prohlídek využila také příležitosti prohlédnout si interiér kaple Božího hrobu. Děkuji Římskokatolické farnosti Votice za možnost realizovat prohlídky v rámci Noci kostelů a Městu Votice a společnosti COMPAG Votice za údržbu hřbitova včetně opuštěných náhrobků, z nichž mnohé patří mezi kulturně cenné.

Jana Špačková

Kostel sv. Františka

Dominantní akcí Noci kostelů v kostele sv. Františka byl koncert, který dirigoval zdejší duchovní správce – administrátor Václav Revenda. Kostel byl zcela zaplněn až k prasknutí. Prostě stručně řečeno nevšední zážitek. Řada

lidí říkala, že takovéto velké hudební těleso krásně uspořádané ještě neviděla. Krásná hudba a usměvavý dirigent utvoří pohodu. Nebudu se vyjadřovat, co se hrálo a kdo vystupoval. To nechám na odbornících. Za mě jednička s hvězdičkou.

Koncertu předcházela komentovaná prohlídka, která trvala jednu hodinu a vedla ji paní Ondřejka Jarešová. Na začátku to vypadalo, že nebude koho provázet po kostele. Všichni dávali přednost samostatné prohlídce. Pro individuální prohlídky je zde připraven tištěný průvodce se stručným výkladem a velkoplošné obrazy mají popisky s výkladem, co na obraze je a co nám chce obraz sdělit, s odkazem na ustanovení v Bibli. A také popisek někdy zahrnuje, kdo obraz nebo sochu restauroval a kolik stála oprava. Je to zajímavé, ohlédnout se zpět.

Přes rozpačitý začátek nakonec se přeci sešla skupinka lidí, která chtěla komentovanou prohlídku slyšet a stálo to za to. Paní Ondřejka Jarešová se výkladu o kostele zhostila také na jedničku, přispělo k tomu i použití mikrofonu a dobré ozvučení kostela. A ještě třešnička na dortu – rozdávaly se obrázky Panny Marie Votické s modlitbou.

Jiří Maršíček

Kostel sv. Václava

Kostel svatého Václava ve Voticích příliš pestrý program nenabízel. Ale zasnažili jsme se být pro Noc kostelů modlitební oázou. Zahájením Noci mší svatou, kterou otec Václav zacílil na děti. Nabídkou biblických veršů a modliteb, které připravili mladí a bylo možné si je rozebrat. Ve chvílích, které by byly bývaly „hluché“, modlitbou růžence. A nakonec i modlitebním setkáním, při kterém byly předneseny prosby, starosti a volání těch, kdo je zapsali na nabízené lístky a které kněz závěrem zdejšího večera přednesl Bohu.

Děkuji rodičům, kteří přišli se svými dětmi a dětem, které přivedly své rodiče. Děkuji všem dospělým návštěvníkům za zájem o budovu, která zdobí naše město, a o dění v ní. Děkuji všem mladým, kterým záleželo na duchovní stránce akce a kteří kromě příprav doprovázeli mši i adoraci hudbou a zpěvem. Děkuji všem dobrovolníkům, bez kterých by neplynul čas klidně a smysluplně. Děkuji panu Jiřímu za možnost vidět varhany a něco se o nich dozvědět. Děkuji Hance, která zájemce provedla kostelem a předala zajímavé informace o stavbě a výzdobě. Děkuji kytkařkám Janě a Ondřejce za

pestrou výzdobu. Děkuji ministrantům za službu u oltáře. Děkuji otci Stanislavovi, že přijel on i skupina „jeho lidí“ ze Sedlčan a všichni se podíleli na liturgii. Děkuji „motoru“ celé Noci kostelů – pane administrátore, bez Vás bychom nejspíš ani netušili, čeho jsme schopni.

Hlavní díky patří Hospodinu – za to, že nás uschoпил k přípravám a průběhu i následnému úklidu..... prostě bylo to krásné. Když bude chtít a podrží nás i nadále, možná najdeme odvahu k něčemu podobnému i napřesrok.

Kostelnice Marta Malotínová

Statistiky Noci kostelů

Kostel	Vstupy
František	250
Václav	365
Olbramovice	80
Boží hrob	43
Martinice	53
Ratměřice	52

Rada farnosti u Kočky

Rada farnosti je jakási skupinka lidí, kteří na sebe vzali úkol pracovat pro farnost. Sestává v našem případě z obou kněží, všech kostelníků a pár ochotou nešetřících jedinců ;-)

Jednou za rok dostanou pozvání otce Václava (třeba něco jako prémie, kdo to slovo znáte) na

společnou večeři do nejbližší restaurace. Kdo byste si myslel, že jde jen o to, že se nadlábnete a popijete podle vlastní chuti a za cizí peníze, byl byste na omylu. Zpočátku to tak pan administrátor ladí, ale nakonec se to provalí – jde stejně o pracovní večeři, ať děláte, co děláte.

Tentokrát přišli na pozvání také oba obětaví votičtí varhaníci a muzikanti. Zaslouží si to. Hrají skoro pořád, protože prostě musí. (Ale to oni rádi, že, Kačko a Vojto.) A pan Kureš, který také dorazil, znovu oslavil své x-té narozeniny. Pro tu příležitost přinesl dort, který sám upekla a nazdobil (nebo jsem na něco nalítla?) a který zmizel okamžitě v útrobách přítomných (ačkoliv vypadali nasyceni ještě nestrávenými dobrotami).

Kdo by v takovémhle rozpoložení nechtěl spolupracovat na hodnocení stolice (zvonové, na věži v Olbramovicích, samozřejmě), programu Noci kostelů, proběhlých událostí a vůbec celoroční práce, byl by sám proti sobě. Pan farář se totiž s nikým nemazlí (teda kromě Foxyňky).

Teprve když mají toto všechno přítomní za sebou, nastává volná zábava.

Pokud můžu citovat otce Václava doslovně, tak tedy: „Přišlo mi to moc milé. Vlastně jsem si uvědomil, jak se začínáme znát a že se spolu začínáme i bavit. To zprvu nebylo. A bylo nás vlastně i hodně...“

Řekla bych, že oproti prvním setkáváním je zřetelný veliký posun k dobrému, takže si oněch pozvání vážím.

Děkuji, pane faráři. Marta Malotínová

První svaté přijímání

Dne 16. 6. 2024 přišlo pět dětí ke svému prvnímu svatému přijímání. Předcházela tomu cca 1,5 roku dlouhá příprava na

faře, kam děti docházely. Při nedělní dětské mši přišly děti se svíčkami do kostela sv. Václava, a po sobotní zpovědi si šly užít jejich sváteční den. Nedělní mše byla pro děti slavnostní a sváteční, prožitá při krásné hudbě, za projasněného kostela sluníčkem a slov od pana faráře.

Děti si tento den užily s úsměvem, v dobré náladě a s pokorou. Mají za sebou jeden ze svých kroků do života. To vše jim budou připomínat krásné fotky od pana fotografa.

Velké díky panu faráři za jeho čas věnovaný dětem.

Eva Macháčková

Zvony v kostele Všetech svatých v Olbramovicích

V letech první světové války, roku 1916, byly olbramovické zvony, kromě zvonu umíráček, konfiskovány pro vojenské účely. Ve farní kronice je záznam o sejmutí dvou zvonů:

„Větší měl na sobě čtyři obrazy, a to sv. Ludmily, sv. Josefa, Svaté rodiny a sv. Františka. Druhý měl na sobě obraz Panny Marie Bolestné.“

Po válce z darů pana Antonína Páva z Městečka a veřejné sbírky byly pořízeny nové zvony, které byly lity u zvonáře Diepolda v Praze.

Byly vysvěceny pražským biskupem ThDr. Antonínem Podlahou o Velikonocích v roce 1922.

Jednalo se o tři zvony, které byly zasvěceny:

- sv. Janu Nepomuckému
- sv. Vojtěchu
- Nejsvětější Trojici Boží (tento zvon se využíval jako poledník).

Během německé okupace, v letech druhé světové války roku 1942, byly i tyto zvony konfiskovány, a to nejprve hlavní tři zvony (19.3.1942) a následně i zvon umíráček (18.5.1942).

Odebrané zvony:

Zvon, na kterém byl vyobrazen sv. **Jan Nepomucký**, měl nápis: *Svatý Jene Nepomucký, vypros lidu požehnání, zlý lid za války vzal, dobrý zas v míru dal.*

Zvon **Nejsvětější Trojice** nesl nápis: *Nejsvětější Trojice Boží, buď nám milostiva, chraň, pomáhej a žehnej nám.*

Zvon na kterém byl vyobrazen **sv. Vojtěch** nesl nápis: *Sv. Vojtěše, ochraňuj nás.*

Ohledně odebrání umíráčku je ve farní kronice uvedeno:

„Tento umíráček, přes 200 roků starý, byl tedy sejmut, opatřen předepsaným nátěrem a odeslán. Sejmutí zvonů vykonal p. Říha – z donucení. Tak v Olbramovicích nezůstal ani jediný zvon.“

Roku 1945 byl zvon umíráček vrácen do Olbramovic do lucerny věže kostela. Zvon umíráček je z roku 1506 a je na něm vyzobrazen sv. Prokop s čertem po levici. Stávající dva hlavní zvony byly pořízeny roku 1948 a byly posvěceny generálním vikářem Dr. B. Opatrným z iniciativy p. Fr. Páva.

Ve farní kronice je uvedeno: *„Za kmotry byly Jarmila Žížalová z Městečka, L. Pávová z Městečka, pí. Dvořáková z Veselky, pí. Zoulová z hostince, pí. Hradecká a pí. Macháčková z Olbramovic.“*

Zvon z r. 1948 „Maria“.

Zvonovina, průměr 71/72 cm, celková výška 58 cm, hmotnost 206 kg, hlavní tón d2. Koruna talířová. Základ s fabionem. Na čepci výrobní číslo 154. Na horním okraji rozvilinový ornament sevřený linkami. Na čelní straně reliéf P. Marie Immaculaty, stojící na zeměkouli, šlape po hadovi, kolem hlavy kruh z hvězd. Na straně protější pod polovinou výšky: ZVON TENTO POŘÍZEN / SBÍRKOU ZBOŽNÝCH OBČANŮ / OLBRAMOVICE A OKOLÍ. (menším písmem:) R. PERNER NÁR. SPR. / SUCHÉ VRBNÉ

U Č. BUDĚJOVIC. / 1948. Věnc oddělen 3 linkami.

Zvon z r. 1948 „Nejsvětější Trojice“.

Zvonovina, průměr 60 cm, celková výška 56,5 cm, hmotnost 122 kg, hlavní tón f2. Koruna talířová. Základ s fabionem. Na čepci výrobní číslo 155. Na horním okraji mezi linkami esovitá větévka růže. Na čelní straně reliéf Nejsvětější Trojice: Na oblaku zeměkoule, po stranách sedí Bůh Otec a Syn. Za nimi trojúhelník s plameny po obvodu, v horní části holubice Ducha svatého. Na straně protější pod polovinou výšky: ZVON VĚNOVÁN / OBĚTAVÝMI OBČANY / CHRÁMU PÁNĚ V OLBRAMOVICÍCH. (menším písmem:) R. PERNER NÁR. SPR. / SUCHÉ VRBNÉ U Č. BUDĚJOVIC. / 1948. Věnc oddělen 3 linkami.

Zvon z. 1506 „umíráček“.

Zvonovina, 36,5 cm, hloubka 28 cm, tloušťka věnce 28 mm. Koruna s 6 uchy. Základ nízký v úrovni čepce, se švem po obvodu. Na horním okraji nápisová páska sevřená linkami: /lilie/ letha /lilie/ tisyceho /lilie/ pietisteho /lilie/ ssesteo h (písmo 25 mm). Pod začátkem nápisu kruhový medailon (s 4 paprsky na obvodu): stojící sv. Prokop s čertem po levici. Věnc oddělen linkou. Při dolním okraji linka. Zvon byl rekvírován v II. světové válce a vrácen. Na boku zbytky nápisu z rekvizice: . ÚŘ V OL... / ... SEDLČAN.. ; číslo P/P 37 .

Porciunkule 4. 8. 2024

Letošní oslava františkánského svátku připadla na neděli 4. srpna. Jako host byl pozván P. Jaroslav Konečný z Vlašimi, který nejen slavil mši svatou, ale také při ní požehnal nově zrestaurovaný obraz Dva světci provázeni andělem. Po mši (hráli a zpívali naši mladí, a krásně) se ještě za slunce vypravil průvod se sochou Panny Marie na votické náměstí a po modlitbách u mariánského sousoší zpět ke sv. Františkovi.

Místní i hosté se poté vydali na farní zahradu, kde čekalo vyhlášené občerstvení, přinesené zdatnými farnicemi (sladké) nebo připravené naší oblíbenou dvojicí Odvedle, čepovalo se pivo, podávaly se nápoje studené i teplé (podle toho, zda zrovna cedilo, nebo svítilo přívětivě slunce – počasí se chovalo velmi nepředvídatelně), opékaly se buřty a kýta. To vše za hudebního doprovodu, který se linul z garáže, koukněte na fotografie ;-)

Nejdůležitější hodnotou tohoto zahradního spolubytí je právě onen lidský kontakt, kterého se člověku v životě zas tak často nedostává. Vidět se s přáteli, objevit nové, probrat novinky, plánovat budoucí činnost. A poveselit se.

Myslím, že s námi v nebi byli spokojeni.

Díky panu administrátorovi, který toho spoustu zařídil. Díky všem hostům, že jim stálo za to přijít. Díky dobrovolníkům, kteří vařili, smažili, pekli, hráli, stavěli stany, dovezli sudy piva a maso, obstarali technické zázemí, usmívali se na druhé, uklízeli před akcí i po ní, kostelníkovi, ministrantům, muzikantům, kytičkářkám, fotografům, policistům i těm, na které jsem v tomto výčtu zapoměla.

MM

Reflexe na Maršov v srpnu

Horní Maršov – místo, o kterém jsem slyšela již mnohokrát. Ať už od kamarádů, kteří se aktivně podílejí na zvelebování farnosti ve Voticích, či Václava Revendy, coby votického faráře.

Teprve před rokem jsem se dostala do dění právě ve votické farnosti, která mě naplňuje svým životem a láskou ke všemu co dělá. Horní Maršov však pro mne byla výzva, ať

již duchovní, tak také osobní. Občas se totiž člověk zasekne nebo ocitne na místě, ve kterém nevidí východisko, a tak raději nic nedělá, niče se neúčastní a zůstává ve své komfortní zóně. Vždy jsem měla ráda výzvy, ale na tuhle jsem se cítila krátká. I přesto jsem se sebrala a do Horního Maršova nakonec odjela s balíčkem obav, co mě čeká.

První den, tedy ve čtvrtek, jsme v odpoledních hodinách vyráželi vstříc novým dobrodružstvím. Cestou jsme nakoupili vše potřebné k jídlu s tím, že každý den měla jedna dvojice službu na jídlo, na kterém jsme se prostrídali všichni, stejně tak jako na mytí nádobí a hlavně modlitbě. Po příjezdu na místo nás čekala malá večerní sváča a po ní jsme vyrazili na naši „soukromou“ mši svatou s Václavem.

Nikdy bych nečekala, že večerní mše bude mít své kouzlo, kdy jsme se mohli společně spojit v modlitbě a tichu. A tak začal Maršov.

Druhý den ráno probíhaly ranní chvály, snídaně a jako hlavní program výlet do dělostřelecké tvrze Stachelberg. Společně jsem se vydali na jednu z rozhleden, kde mnozí z nás překonávali své strachy. Odměnou nám byl výhled na Krkonoše i polské hranice. Se skupinou jsme také zavítali dolů do bunkrů, plných historie, ale hlavně zimy, až 35 metrů pod zem. Z 28 venkovních stupňů na pouhých 6 stupňů pod zemí jsme si těžko zvykali. I tak to za to stálo, a i tímhle bych vás chtěla pozvat na historický zážitek. Poté nás čekalo cca 15 km

zpět k zaparkovaným autům poblíž centra Trutnova. Pro mne však tato cesta skončila jedním píchnutím včely, která mi překazila sešlap dolů. S obětavostí Káti, která mne raději doprovázela na cestě zpět na naši chatu, jsme stihly navštívit alespoň malou část centra v Trutnově a zdejší lékárnu 😊.

Jakožto člen výpravy (Vojta), kterého nepíchla vosa a pokračoval 15kilometrovým výletem až ke Trutnovu, hlásím, že vše proběhlo v pořádku. Vyhnula se nám ukrutná bouře, která se začala těsně vedle vytvářet, a žádná další zranění nenásledovala. Cestou jsme navštívili ještě jeden opuštěný vojenský bunkr, kde bychom hledali případně přístřešek proti dešti. Další zastávka byla až u Kaple smíření, kde jsme podle přiloženého návodu spočinuli, pomodlili se a následně se (někteří) spolu smířili a vyrazili na pár závěrečných kilometrů... Nyní opět přenechávám slovo Moni ;)

Večer nás opět čekala mše svatá, tentokrát při svíčkách. Nikdy jsem nezažila silnější spojení, které můžete prožívat s vašimi kamarády a s Bohem, ještě v takové ohromující atmosféře, která vás vede opravdu k lásce a smíření. To byl náš pátek.

Sobota se nesla v duchu rozjímání, počínaje ranními chválami. Poté nás Václav prováděl jednotlivými částmi našeho programu, který pro mne osobně byl velice pro zamyšlení. Zkuste si sami odpovědět, co pro vás znamená být svatý, jak poznáváte svoji identitu v povolání, co pro vás znamená Bible či jak smýšlíte o smrti. Společně jsme nad nimi v rámci diskuse měli čas rozmlouvat, zároveň ale všechny tyto otázky i více potřebují ztišení a čas o samotě, kdy opravdu nad nimi můžete rozjímat a spojit se s Bohem. Mohlo nám k tomu napomoci i promítání filmu, které pro nás Václav připravil (o lidských vztazích i Bohu – „V jednom ohni“). Právě rozjímání nás provázelo jak dopoledne, tak i v odpoledních hodinách, až do 17 hodiny, kdy nás čekala veřejná mše svatá v maršovském kostele za zvuků varhan. Poté opékání buřtů a hermelínů na zahradě, které pro mne bylo i posledním zakončením Maršova, kdy jsem za stmívání opouštěla Krkonoše.

Z našeho plakátku s programem však vím, že mé kamarády čekala večerní adorace, silentium sacrum a naplněný nedělní program s řeholními sestrami.

Horní Maršov – místo, o kterém jsem slyšela již mnohokrát, tak jsem ho také konečně zažila.

Tak ahoj příště. Monča

Krátce po táboráku (chápejte, poté, co statečný Rád'a, jenž měl službu úplně sám, umyl /spálil papírové tácky/ nádobí po večeři) jsme se odebrali na dlouhou očekávanou adoraci.

Pro mě osobně je adorace jedním z nejnezapomenutelnějších momentů celých Maršovů. Doprovází nás na každém pobytu zde a i po tolika Maršovech ji Václav vždy připraví úplně jinou. Tentokrát jsme využili papírové čtvrtky, které jsme o den dříve popsali vzkazy těm druhým. Rozložili jsme je na zem spolu se zapálenými svíčkami a nádherný okamžik započal. Každý z nás si vždy vybral jednoho člověka a za toho se pomodlil. Nahlas, přede všemi a za doprovodu pozdně večerní hudby aut jedoucích okolo kostela. Já, jakožto milovník řečnictví, jsem si to neskutečně užila. Ačkoliv to pro někoho byl velký (jakože fakt obrovský) výstup z komfortní zóny, musím říci, že to, co jsme společně vytvořili, bylo nádherné. Zde jsem pochopila už po několikáté za těch pár let, co se známe, že společenství těchto lidí je dar. Dar a neskutečná komunita těch nejlepších lidí. Jak to již tradičně u mě známe, prolila jsem slziček více než dost, a za mého neutuchajícího dojímaní se snad nad celým svým životem, pomalu dozněly poslední tóny kytary. Tímto převelice děkuji své milé a při mně takhle stojí, co se

Adorace byla u konce a challenge celého pobytu.

Silentium sacrum. Že prostor, chvíle, kdy každý Bohu, sobě a svým jsem s tím vždy trochu od technologií nebo od a zůstat v tichu. Ale tentokrát Bez zjišťování od ostatních co, Zde jsem si ještě trochu všechny zde přítomné a potom do postele.

trpělivé kolegyně Anežce, že hudby týče.

zvolna nastala největší

nevíte, co to je? Jde o čas, z nás se uzavře hluku a otevře myšlenkám. Přiznám se, že bojovala. Ztišit se. Odpoutat se společenského večera s přáteli na mě celá atmosféra dolehla. kdo, jak má, jsem vyrazila ven. pobřežela a poděkovala za jsem vyčerpaně a vděčně padla

A prospělo to nám všem. Jelikož druhý den nás čekal velmi pestrý a bohatý program sester františkánek z Hoješina, které nás poctily svou návštěvou. Hned ráno, (kdy kluci samou nedočkavostí ani na posilovací hřiště nevyrazili), jsme se shromáždili u snídaně o celou čtvrt hodinu dřív! Sestřičky si sice daly trochu na čas, ale nám to nevadilo. Utvořili jsme totiž takové společenství, že nám chvíle spolu u stolu vůbec nevadila. Naopak. Srandy bylo až až.

V 8:15 už před domkem zaklepaly sestřičky. Bylo to, jako by přišli andělé. Tak krásné a čisté duše na nás okamžitě zapůsobily a tím spíše jsme si celý den užili. Nejprve jsme se navzájem představili (to nesmí chybět, ačkoliv ne všichni mají rádi tyto seznamovací akce. ;)) A poté jsme dostali krásnou přednášku o životě v klášteře. Nechyběly ani otázky na rozjímání a vyptávání se sestřiček na pestrou škálu otázek. Poledne se nachýlilo, a to znamenalo jediné – společnou mši svatou i se sestřičkami. Jupí!! ;))

Anežka opět dokázala, že je schopná celou mši zahrát z fleku a jedna ze sestřiček nám dokonce pomohla hrát na kytaru. Celá mše díky milým sestřičkám

dostala zase nové a láskyplné kouzlo. Následoval tradičně oběd, jako každou Maršovskou neděli vařil Václav a bylo to výborné. :D Na závěr programu se sestřičkami jsme dostali rovnou dvojí požehnání, jak od Václava, tak jedno františkánské od sestřiček, obohacené milým zpěvem.

Poté jsme se odebrali na menší úklid do kostela a k reflexi celého pobytu. Inu, krása střídala nádhru, názory střídaly jiné a bylo z toho patrné, že tento Maršov byl prožit na jedničku s hvězdičkou. Zbýval jen

úklid, kde byly patrné velmi zajímavé úkazy, jako například Rád'a na koštěti, či velice zajímavý předmět nalezený pod jednou z klučičích postelí. Krátce před šestou jsme opouštěli Maršov z nespočtem zážitků a s myšlenkou na prohloubení našich vztahů. Po hromadném objetí se nám snad odjíždělo ještě hůř. Ke konci nesmím zapomenout na snad již tradiční návštěvu McDonaldu kousek za Hradcem, kde jsme se definitivně rozdělili do svých domovů. Posádka našeho auta neměla nouzi o zpěv a také o pro mě velmi zajímavou hru "Bouchni všechny v autě, pokud na poznávacích značkách kolemjedoucích aut budou dvě a více stejných písmen či číslic za sebou."

Závěrem chci všem poděkovat. I přes trochu těch náročných momentů jsme se opět zvládli otevřít sobě navzájem a do našich srdcí si zapsali ty krásné vzpomínky, které zahřejí u srdcí.

Velké díky patří našemu duchovnímu opatrovateli Václavovi, který pro nás neúnavně tyto programy přes časové vypětí chystá a mimo to všechno děkuji Bohu. Za společenství, za dar přátel a za životy nás všech.

Tak pa Kát'a

Pout' do Prahy 7. 9. 2024

Letošní zářijovou pout' naplánoval náš pan administrátor do Prahy. Původně se hlásila spousta poutníků, nakonec nás ale v autobuse sedělo pouhých devatenáct, což je dost ubohá účast..

Cílem byl Arcibiskupský seminář – to abychom si ujasnili, kde žijí a studují bohoslovci z Čech. A druhý záměr byl ukázat nám farnost, kde pan farář vyrůstal, což je kostel Nejsvětějšího Srdce Páně na Vinohradech.

Když dovolíte, bude následující text osobní a je možné, že s ním někdo nebude souhlasit. Ten se může podělit o svoje dojmy a nebo mě opravit.

Komplex teologické fakulty a semináře znám spíš z ulice Kolejní, kam občas přicházím na duchovní obnovy, kurzy nebo do místního knihkupectví. Vešli jsme sice zadním vchodem z této ulice, ale procházeli jsme jinou část budov. A otec Václav nám zprostředkoval opravdu prohlídku od kaple, která je v kupoli a kde jsme se občerstvili růžencem za studenty, přes dolní patra až k refektáři, prádelně a technickému zázemí. Přidal výklad obohacený o vlastní zkušenosti z časů, kdy zde byl studentem.

V současné době zde bydlí 13 mladíků (součet všech ročníků pro celé Čechy!), ale nebyl přítomen žádný, protože se zrovna v katedrále konalo jedno jediné jáhenské svěcení! Čímž na mě dům působil jako muzeum. Obávám se ale, že zanedlouho opravdu osíří úplně. Jak z téhle kaše ven, to nedokážu poradit. K tomu jsou hlavy pomazaných. Ale jedno mi bylo líto – že evidentně lidu Božímu votickému (aspoň dle počtu účastníků pouti usuzuji) na tom nezáleží. Zatímco bychom se za kněze měli úpěnlivě modlit a postit a své potomky ve víře vychovávat.

Následoval přejezd z Dejvic na Vinohrady rozpáleným autobusem a v hustém pražském provozu (ano, ke kolizi s tramvají díky Bohu opravdu nedošlo, bylo to o fous).

Kostel Nejsvětějšího Srdce Páně byl farním kostelem mých rodičů a při návštěvách Prahy jsem sem několik let ráda docházela na ranní nebo večerní všednodenní mše. Stavba je to známá, nicméně nikdy nezbyl čas na soukromou prohlídku. Znala jsem ho jen jako návštěvník bohoslužeb. A cítila jsem se v něm doma, mám ho ráda.

Po mši svaté, kterou pro nás a pár zdejších celebroidů otec Václav a kterou doprovázeli Vojta s Kačkou na varhany, a po výkladu o. Václava jsme byli pozváni do besídky, kde rodina pana faráře přichystala doslova hody. Občerstvili jsme se, pan farář nám promítl fotografie ze stavby kostela a pověděl mnoho zajímavostí – a bylo co poslouchat, protože zná kostel z pohledu ministranta, kostelníka, varhaníka, dirigenta, uklízeče i kněze.. Dostali jsme i úkol – jestlipak někdo zjistil, v čem se liší dvě kropenky u vchodu do kostela? Odpočinuti jsme se vydali do krypty a pak i do věže, což byl opravdu parádní zážitek. Osobně doporučuji navštívit stránky farnosti a absolvovat virtuální prohlídku a počíst si v historii chrámu.

Pak už jsme se rozloučili a ve výhni autobusu (klimatizace začala chladit až před Voticemi), stejně jako cestou do Prahy se zpěvem a s modlitbami, jsme se šťastně vrátili pozdě odpoledne domů.

Děkujeme všem plánujícím, ochotným, zúčastněným za všechny přípravy, nákupy, vlídná slova, úklid, podporu atd.

MM

Setkání bratří františkánů

Aneb Nevšední duchovní zážitek – setkání bratří františkánů celé české provincie v kostele sv. Františka ve Voticích.

Dne 16. 9. 2024 se uskutečnila ve Voticích provinční pouť františkánů, která byla v předstihu připravována především paní Janou Zelenkovou z pozice předsedy spolku Za záchranu kláštera sv. Františka z Assisi ve Voticích a bratrem františkánem Markem. Putovat pěšky odněkud někam, na místo, které neznáme, bývá obtížné a náročné a představuje to svým způsobem, že naše putování k Bohu je také obtížné a náročné a v řadě případů se musíme také něčeho vzdát pro vyšší cíle. Vždyť dříve křesťané měli alespoň jednu za život putovat na místa svatá. Mám na mysli především putování k Božím hrobům do Jeruzaléma nebo za ostatky sv. Jakuba do Santiago de Compostela, popřípadě na Svatou Horu u Příbrami.

Výše uváděný den opravdu počasí nepřálo – ve vymezený čas přšlo jako z konve. Já i manželka jsme byli zvědaví, jak to dopadne s pěší poutí, která byla naplánována z Budenína přes lesy krásnou krajinou do Votic. Na tak velkou a vzácnou návštěvu jsme vyrazili už v 7 hodin dokoupit a přichystat květiny do klášterního kostela, abychom to před příchodem poutníků stihli. Před devátou hodinou se náhle na chodbě objevil neznámý usměvavý františkán, že venku prší, jestli mohou do kostela. Za chvíli přibyli další a skupina se rozrostla. Byli to starší páni, jako například bývalý otec provinciál Jeroným. Bratři nechtěli žádné občerstvení a začali se tiše modlit.

Dokončili jsme s manželkou květinovou výzdobu v kostele a vrátili jsme se domů pro nějaké sladkosti ke kávě. Před desátou hodinou dorazila další skupina poutníků v čele se současným provinciálem, otcem Jakubem. Toho myslím toto malé putování nezaskočilo, protože i on je jedním z těch, kteří se pěšky vydali do Compostely.

Druhým bodem programu byla komentovaná prohlídka kostela i bývalého kláštera. Bratry úvodem přivítala paní starostka Iva Malá, paní Jana Zelenková a já. Prošli jsme kostel, kapli Panny Marie Votické a Galerii sv. Františka a pak jsme se přesunuli do bývalého konventu, kde se nachází celá řada expozic. Zde se jich ujala paní Zelenková.

Třetím bodem programu byla mše svatá s asi třiceti františkány, při které byl jmenován rektorem jeden z mladších bratří Michael. Měla nevšedního františkánského ducha. Přítomnost mnoha bratří františkánů působila svorností, jednotou a Boží láskou, která se projevovala i v řeči těla a úsměvem.

Po mši svaté jsme se všichni přesunuli do kaple Panny Marie Votické, kde došlo k zasvěcení celé české provincie františkánů sv. Václava Panně Marii. Myslím, že je to pro votickou farnost něco mimořádného a duchovně hodnotného. Slovy se to ani nedá popsat. Mějme na paměti, že zjevení Panny Marie v Medžugorji nabádá k modlitbě růžence a půstu a že je to největší zbraň k zastavení válek ve světě, doma i ve farnosti.

Následoval opožděný oběd, popovídání a cesta domů.

Doufám, že se u nás františkánům líbilo. Dokonce otec Šebestián projevil zájem přijet sem se svou plzeňskou farností.

Jiří Maršíček

Svatováclavská pouť

Opět po roce se sešlo mnoho poutníků v krásném votickém chrámu, kde oslavili slavnostní bohoslužbou našeho patrona svatého Václava.

Tradiční setkání věřících po mši svaté na farní zahradě při dobrém jídle, pití a milém popovídání nepokazilo ani deštivé počasí.

Díky všem, kteří přišli. Mirka Holická

MARŠOV ŘÍJEN 2024

Na Horní Maršov jsme se vydali v pátek 24. 10. Jeli jsme autem, takže to byla příjemnější cesta, než kdybychom jeli vlakem. Cestou jsme nakoupili jídlo a nějaké dobroty. Také jsme se zastavili v KFC a popovídali si u stolu. Na chatu jsme se dostali k večeru, vybalili jsme si věci a šli do místního kostela. V kostele jsme se pomodlili za náš pobyt v Maršově, aby se nám vydařil. Po kostele jsme se domlouvali, kam půjdeme na výlet. V návrhu byla výprava na Sněžku, ale rozhodnutí jsme nechali na ráno kvůli počasí.

Každý měl službu na vaření, mytí nádobí a také na modlitbu. Ráno jsme zjistili, že počasí vypadá dobře, tak jsme se nasnídali a hurá na autobus. Autobusem jsme jeli do Malé Úpy, odkud jsme se vydali na výšlap. Začátek byl na pohodu, ale pak už to postupně dalo zabrat do těch kopců, což je jasný, když se šlo na horu:) Výlet měl být také k bližšímu seznámení a popovídání, a to si myslím, že se vydařilo. Počasí bylo opravdu krásné, svítilo nám sluníčko nad hlavou, takže nám nebyla zima. Když jsme konečně vystoupali na Sněžku, tak to celé opravdu stálo za to.

Ten výhled byl k nezaplacení. Odpočinuli jsme si a nabrali sílu na cestu k Luční boudě, kde jsme šli Úpským rašeliništěm. V Luční boudě jsme si dali polévku, popovídali a vyrazili na cestu dolů. Ta byla už rychlejší, a dobře jsme si všichni mezi sebou povídali. Došli jsme do Pece pod Sněžkou a běželi na autobus, který nám málem ujel před nosem. Po Sněžce jsme si šli odpočinout na chatu. Navečer jsme šli na mši svatou do kostela. Poděkovali jsme s otcem Pánu Bohu za úžasný zážitek a modlili jsme se za rodiče. Celá ta mše byla kouzelná, měli jsme kostel pro sebe a plno svíček. Po celém dni hurá do postele.

Na neděli jsme měli duchovní program, dali jsme si snídani, před kterou jsme měli ranní chvály, a šli jsme do vedlejší místnosti, kde začal program. Otec pro nás připravil prezentaci o hodnotách, u které jsme si popovídali a pouštěl nám i krátká videa na téma v prezentaci. Měl to pěkně vysvětlené a dozvěděli jsme se proč a odkud vůbec pochází Halloween. Vysvětlil nám, o co v tom svátku jde a proč ho neslavit. Ukázal nám rozdíly mezi Dušičkami a Halloweenem. Z prezentace jsme si každý určitě něco odnesli. Po prezentaci udělaly holky k obědu palačinky, u kterých se hodně nasmály. Které se jim teda povedly. Potom následoval film, který byl trochu historický, ale také poučný. Já si z toho určitě vzala to, že máme odpustit svému nepříteli, ačkoli udělal cokoli. Navečer jsme šli do kostela na mši svatou a pomodlit se za naši farnost. Po kostele jsme si udělali táborák a příjemně povídali. Na konec dne jsme měli adoraci v kostele, měli jsme tam plno svíček a to ticho, kde jsme mohli uvolnit myšlenky, bylo neuvěřitelné. Do mikrofonu jsme poděkovali a poprosili Pána Boha za to, co jsme měli na srdci. Byla to pro nás změna, ale určitě příjemná. Mohli jsme se tam zamyslet nad Pánem Bohem a nad sebou.

Pondělní ráno jsme začali ranními chválami a následně adorací v kostele. Dali jsme si snídani a ve vedlejší místnosti jsme si dali společně reflexi, kde jsme sdíleli pocity a co se nám na

jednotlivých zážitcích a programech líbilo, a co jsme si z celého pobytu odnesli. Po úklidu jsme vyrazili zpátky do středních Čech.

Chtěla bych poděkovat otci Revendovi za krásné zážitky, že se nám to snažil udělat pěkně. Určitě to dalo hodně práce to všechno zorganizovat a toho si vážíme. Užili jsme si to!

Linda

KNĚŽSKÉ HROBY VOTICKÉ FARNOSTI

Letos došlo ve votické farnosti na kněžské hroby. Páter Revenda nás učí, že je potřeba nejen modlit se za kněze, kteří zde kdy sloužili Bohu i lidem, ale taky dbát na místa, kde jsou pochováni, protože mnohdy nemají žádné příbuzné, kteří by hroby navštěvovali a udržovali.

Proběhlo bližší pátrání, sepsání patřičných smluv mezi farností, obcemi a městy a v současnosti se můžeme pochlubit opraveným hrobem františkána P. Tadeáše Šťastného a

zrekonstruovaným hrobem pátera Karla Jelínka ve Voticích. Poděkování za zařízení i kompletní uhrazení oprav patří několika málo štedrým dárcům. Pán Bůh zaplat'.

Ve Vrchotových Janovicích jsou pohřbeni také dva kněží – páter František Vojáček a páter Vincenc Bočan. Oba hroby se dočkaly renovace díky příspěví místní dárnyně. V Ouběnicích jde také o dva hroby – páterů Františka Jirouška a Tomáše Sedláčka. O oba pečuje Město Bystřice. V Jankově je pohřben pan farář

Josef Svoboda, hrob je v péči paní starostky a farníků.

Otcové faráři, s vděčností na vás chceme vzpomínat my i další generace po nás. Poděkování též všem, kteří ke

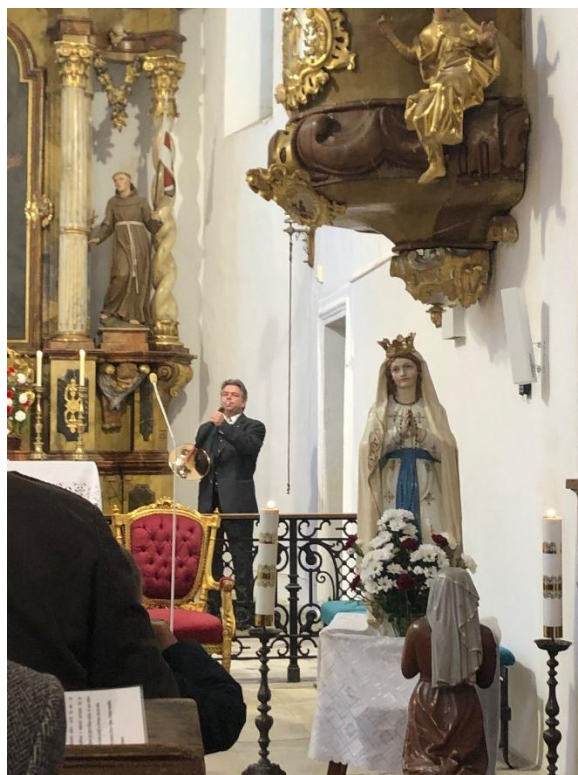
hrobům přicházejí a udržují je v důstojném stavu, jak to ostatně (nejen) důstojným pánům přísluší.

MM

Hubertská mše

Hubertská mše, již čtvrtá v pořadí, se slavila 13. října v zaplněném kostele sv. Františka. I tentokrát při ní hráli Povltavští trubači.

Letos mě při ní oslovily přímlyvy. Jsou sice každoročně stejné, taky ale stále krásné. Neprosíme zas tak často za naši planetu, že? Zde jsou:

Svatý Hubert uviděl na lovu světlo a kříž mezi parohy jelena, a to byl začátek změny v jeho smýšlení. Poprosme Boha, abychom kolem sebe viděli více stop jeho Otcovské lásky a lépe poznávali vanutí jeho Ducha ve své duši.

1. Pomoz církvi, aby vedla všechny lidi k vnitřnímu obrácení a obnově vztahu k tobě, Stvořiteli a Pánu.

2. Dej, ať se v přístupu k ohrožené přírodě neřídíme zistnými a sobeckými zájmy.

3. Za odstranění pýchy a nevěry z lidských srdcí, abychom si uvědomili, jak potřebujeme tvou pomoc.

4. Za odvahu k pokání a nápravě škod, které jsou páhány na rostlinách i zvířatech, na půdě, ovzduší i vodách naší planety.

5. Za soucit se zvířaty, abychom v případě nutnosti dovedli zabít, ale netrápit.

6. Za správný cit, abychom zvláště děti uchránili nebezpečí, která hrozí jejich duším.

7. Za Boží pomoc a ochranu při všech honech, lovech a cestách v terénu.

8. Za všechny živé a zemřelé lesníky, myslivce a přátele přírody.

Co stvořil Bůh, to chraň a opatruj, buď myslivče první zákon tvůj, čteme někdy na různých listinách či památnících. Kéž nás tato slova stále naplňují úctou a vděčností k Bohu a odpovědností ke všemu živému. Skrze Krista, našeho Pána.

Na konci mše svaté pozval páter Revenda všechny přítomné na farní zahradu k oslavě patrona myslivců při dobrém guláši, buřtech, pivu a sladkostem. Příchozích bylo nad sedmdesát a také díky tomu, že přestalo pršet, vítr se umoudřil a slunce zalilo farní dvůr, posedlo mnoho z nich až do pozdního odpoledne.

Díky všem, kdo se na přípravách podíleli, finančně zúčastnili, velkoryse pomohli. A také všem, kteří přišli, přátelsky pohovořili, prohlédli si faru a

celý pozemek a teď už budou vědět, že tohle místo je každému otevřené. Těšíme se na příští slavnost za rok v říjnu.

MM

Posvícení v Olbramovicích

Slavnost Všech Svatých. Právě na tento svátek se v Olbramovicích slaví posvěcení kostela, a proto se v neděli 3. 11. v 10.00 hod. konala slavnostní mše svatá. Pozvání přijal Mons. Jan Balík, který v závěru mše sv. požehnal zrekonstruovaný zvon umíráček a zvonový mechanismus již nainstalovaných zvonů.

P. Václav Revenda též poděkoval panu starostovi Ivanu Novákovi za skvělou spolupráci mezi obcí a farností. Slavnostní atmosféru mše sv. svou hudbou doplňovala mládežnická schola, které za to patří velké Díky.

Po bohoslužbě následovalo žehnání hasičské cisterny u nedaleké hasičské zbrojnice. Program dále pokračoval hudbou a občerstvením. Děkuje všem, kteří se zúčastnili a přišli se do Olbramovic podívat. Eva Stárková

Dát na modlení, nebo sloužit (za někoho či za něco) mši svatou? Přežitek, nebo stále aktuální téma?

Slovo bohoslužba v nás může evokovat falešnou představu, že jsme to my, kdo slouží Bohu. Je to ale Bůh, který při mši svaté slouží nám. Protože pro časový odstup již fyzicky nemůžeme být u Ježíšova ukřižování, ze kterého

pramení pro duši i tělo životodárné milosti, tak Ježíš ustanovil, že při každé mši svaté znovu nekrvavě zpřítomňuje tento proces lásky k člověku, kdy své Tělo dává a Krev prolévá za nás hříšné. Proto kněz při proměňování říká slova vycházející z evangelia „Vezměte a jezte; toto je mé tělo.... Pijte z něj všichni; toto je má krev nové smlouvy, která se prolévá za mnohé na odpuštění hříchů“ (Matouš 26:26-28).

Ježíš tato slova neřikal při bičování, či na kříži, kdy z jeho bolestných ran tekla krev fyzicky, říkal je apoštolům v přítomném čase již při poslední večeři, kdy ho reálné ukřižování teprve čekalo.

Jelikož my bychom za své hříchy nikdy nebyli schopni zaplatit, byl to Bůh, který obětoval svého Syna, aby tento jinak nesplacitelný dluh za nás odčinil. O jak velké Boží dobrotě to vypovídá! Právě proto, že Ježíšovou smrtí na kříži bylo získáno nevyčerpatelné bohatství k úhradě našeho jinak nesplacitelného dluhu, můžeme se s důvěrou obracet na Boha v našich potřebách.

V církvi se stalo zvykem, že každá mše svatá může být sloužena na konkrétní úmysl – ať už jako poděkování nebo prosba za živé či zemřelé – a obec věřících se spolu s knězem na tento úmysl modlí. Věřící jsou Kristovou obětí posvěcováni, a to i když je kostel mnohdy víc prázdný než plný, a při této tajemné slavnosti Boží lásky je přítomno celé nebe.

U nás ve farnosti intenci čte kněz po přímlovách. Ten, kdo úmysl (intenci) zadal, se obvykle sejde v kostele a přináší obětní dary (po domluvě i někdo jiný). Obvykle dvakrát do měsíce je nedělní mše svatá sloužena za farnost. Tuto mši mohou právem všichni členové farnosti považovat za svou a ve chvíli ticho po první výzvě „modleme se“ předložit Bohu vlastní úmysl.

Nehledejme v intencích na mše svaté ani magii, ani folklor, při kterém se při mši čtou jména našich příbuzných. Vnímejte mši svatou jako společnou modlitbu, při které Pánu Bohu předkládáme svůj úmysl.

Ačkoli milost Boží je neomezená, mešní intence je vždy věnována vždy jen na jeden úmysl. Kněz nesmí přijmout více intencí na jednu mši. Dále by kněz měl vždy vědět, za co se modlí. Proto není vhodné používat formulace NA ÚMYSL DÁRCE.

Nutno zdůraznit, že dar, který kněz často obdrží při sjednání intence, není poplatek za mši ani za Boží milost, ta je vždy udělena zcela zdarma a nezaslouženě. Není to ani poplatek knězi, bez něhož by kněz mši svatou neodsloužil. V Česku, kde kněží mají alespoň nízký bazální plat, je to forma poděkování knězi za pomoc při získání Božích dober pramenících z práv kněžského svěcení. V misiích, kde duchovní placení nejsou, to může být i jediný zdroj obživy. Je zapotřebí ale dodat, že i v Česku si kněz zpravidla neponechává celou částku, ale přispívá z ní často na kostel, platí např. benzín a používá ji na různé pastorační účely. Vždy je to tudíž dar církvi.

Pokud si přejete odsloužit mši svatou, přijďte přede mši do zázemí kostela (tzv. sakristie) a tam je možné se domluvit s kostelníkem na termínu. Na další kalendářní rok se obvykle zapisují úmysly již od října.

Pro ekonomické aspekty však nezapomeňme na to nejpodstatnější: mše svatá je nejvyšším stupněm modlitby, kdy se na přímlovu kněze sám Ježíš znovu odevzdává a obětuje. Proto se říká, že modlitba (tedy i intence) za někoho je vyšším projevem lásky lidí a Boha. Mše sv. je proto nejsilnější modlitbou církve: už v ní samotné je Boží požehnání, ochrana a pomoc (není potřeba to psát do úmyslu mše sv.); např. když dáváme úmysl „za živou a zemřelou rodinu Fafrňáčkovu“ znamená to, že je tam i Boží požehnání a ochrana pro celou rodinu, jak svatých, Panny Marie i Nejsvětější Trojice.

P. Václav Revenda

Varhanní koncert

Před Vánoci se hromadí termíny koncertů, termíny různých setkání, různých akcí; málem jsem zapomněla na varhanní koncert 9. 11. v 15 hod. v kostele sv. Martina ve Vrchatových Janovicích. S velkým zadostiučiněním musím říci, že jsem termín nepropásla a s požitkem jsem prožila první koncert v chrámu na „staronových varhanách“. Díky panu faráři Václavu Revendovi se tento „zázrak“ stal. Jak sám vyprávěl, seznámil se na jedné pouti na Sv. Horu u Příbrami s panem varhaníkem Kšicou. Jak se, tak hezky česky říká, slovo dalo slovo a vznikla z toho šance dovézt varhany z Holandska, ze školy, kde se již nepoužívaly. Nastala shánka po penězích na transport, a hlavně na novou výstavbu varhan ve vrchatovickém kostele, starostí až nad hlavu, ale povedlo se a během dvou měsíců se plánoval koncert. Na varhany hrál pan Přemysl Kšica. Příjemný, na první pohled velmi mladý pán, ale jeho životopis vykazuje léta studií na Pražské konzervatoři, na AMU, na Staatliche Hochschule ve Stuttgartě, kde jsem mimo jiné 20 roků žila. Své odborné znalosti a dovednosti varhanní improvizace zdokonaloval u prof. Vodrážky, doc. Tůmy, nám známého z koncertů v milíčinském kostele, a Johannese Mayra. Mnohá ocenění získal na varhanních soutěžích, o to více udivuje vystoupení tohoto umělce ve Vrchatových Janovicích. Zahrál z díla Johanna Sebastiana Bacha, Dietricha Buxtehuda, J. K. F. Fischera, Johanna Pachelbela, ale i svoji vlastní varhanní improvizaci. Kostel se zcela naplnil, žasli jsme my všichni posluchači včetně paní starostky Marcely Čedíkové. Odcházeli jsme naplněni požitkem a hlubokým zážitkem z krásné hudby.

Marie Marešová

P. Mgr. et Mgr. Václav Revenda, administrátor farnosti (+420 721 487 212)

votice.farnost@gmail.com, farnost-votice.cz

číslo účtu: 5909357389/0800, Tábořská 57, 259 01 Votice

VEŘEJNÁ SBÍRKA

NA REKONSTRUKCI
KOSTELA

SV. MARTINA

VE VRCHOTOVÝCH

JANOVICÍCH

A OBNOVU

VNITŘNÍHO VYBAVENÍ

131-3062750257 / 0100

DĚKUJEME ZA VÁŠ PŘÍSPĚVEK

OSVĚDČENÍ VYDAL KRAJSKÝ ÚŘAD STŘEDOČESKÉHO KRAJE DNE 16. 9. 2024

Adventní duchovní obnova s P. Marcelem Timkem

Co si představit pod pojmem „duchovní obnova“?

Jsou to duchovní cvičení? Je to zkoušení ze znalosti církevních dějin? Nebo texty modliteb? Nebo se učit, jak vnímat Boha, učit se s ním rozmlouvat?

Větší část duchovní obnovy probíhá v tichosti, pouze hlas lektora protíná ticho místnosti, a to tím více, čím více vám lektor přibližuje postavy, nebo děj spojený s životem Boha a Ježíše Krista; tentokrát si vybral pan vikář dvě biblické postavy, Eliáše a Mojžíše.

Jeho pojetí na mě hodně zapůsobilo, mluvil srozumitelně a jasně. Jeho výklad zanechával u mne potřebu se dále vzdělávat a poznávat biblické dějiny.

Na duchovní obnově nás byl dost velký počet a jistě vnímání každého z nás bylo hodně individuální. Pomohlo mi vidět souvislosti a upevňovat svojí křesťanskou víru.

Sobotní duchovní obnova bylo obohacení adventní doby.

Jsem ráda, že jsem se jí zúčastnila.

Marie Marešová

7. prosince, den před druhou adventní nedělí, jsme měli tu čest přivítat u nás na faře ve Voticích vzácnou návštěvu, pátera Marcela Timka z Benešova.

V předvánočním shonu se nás sešlo nakonec dost a doslova jsme zaplnili místnost do posledního místečka.

Nad horkým šálkem kávy či čaje jsme si vyslechli příběhy starozákonních proroků Mojžíše a Eliáše s přesahem k dílu Franze Kafky. Páter Timko rozvázně hovořil s mnohými pauzami ticha, které jsme mohli využít k vlastnímu zamyšlení ve svém nitru.

Hlavní téma rozpravy bylo, jak neztratit, či naopak najít víru v době, kdy je nám nejhůře. Snad každý z nás se v této situaci někdy ocitl a je strašně důležité neztratit ten plamínek víry. Neboť na dně každého srdce tento plamínek hoří a je jen na nás, zda mu dovolíme zcela se rozhořet a prohřát naše srdce i duše Boží milostí.

V přestávce mezi rozpravami byla

možnost zpovědi u pátera Timka. Otec Václav v malé kapli na faře vystavil Nejsvětější svátost a pro všechny bylo přichystáno malé občerstvení sladké či slané dle libosti.

My, co jsme zůstali v místnosti u čaje, jsme velmi ocenili rozhovor s otcem Stanislavem, který nám doplnil některé souvislosti ze Starého zákona pro lepší pochopení dnešního tématu.

Dopoledne uběhlo jak voda, a tak my všichni, posílení ve víře, jsme se

odebrali ke mši svaté do kostela sv. Václava.

Mši sloužil páter Timko za čestné asistence otce Stanislava a otce Václava. Byl to nevšední zážitek a byl krásným zakončením dnešní duchovní obnovy.

Přeji nám všem, abychom si dlouho zachovali vzpomínku na hřejivá slova pátera Timka, zvláště v této mrazivé době, která nás čeká.

Požehnaný advent. Martina

Na pozvání našeho kněze Václava přijel s inspirací na přípravu k Vánocům P. Marcel Timko z Benešova. Jako téma vybral ze Starého zákona příběh dvou mužů – Mojžíše a Eliáše. Na jejich setkání s Hospodinem demonstroval, že nejen tehdy, ale i dnes je zapotřebí vidět život jako cestu zápasu o Boha.

Oba bloky byly s ohledem na čas vyměřeny obnově hutné, plné myšlenek světců, spisovatelů, duchovních otců (i otce Marcela :-)) a především veršů z Písma. Měly v nás vzbudit otázky a následně naše soukromé odpovědi, k čemuž sloužila hodina, při které jsme mohli adorovat Nejsvětější svátost. Někteří využili možnost svátosti smíření a společně jsme se pak zúčastnili slavení mše svaté ve farním kostele.

Děkuji všem třem přítomným kněžím za jejich čas a připravenost nám posloužit a otci Václavovi za péči (nejen) o farní budovu, díky které jsme dopolední program mohli absolvovat v teple a příjemném prostředí.

Za všech 14 zúčastněných

Marta Malotínová

Adventní program pro školy

V adventu proběhla potřetí třídy žáků ve Voticích vánoční beseda. Děti navštívily kostel sv. Václava, kde byl připraven provizorní betlém, který posloužil jako podklad k vyprávění o narození Ježíška. Součástí besedy bylo také vysvětlení symboliky světla svící, kdy děti následně svíčkami rozsvítily celý kostel. Na závěr si děti na cestu zpět do školy odnesly vlastnoručně ozdobený perníček. Podobné setkání s dětmi se uskutečnilo také v ZŠ v Jankově. Zde jsme místo zdobení perníčků společně tvořili vánoční přání.

Kristýna Němečková

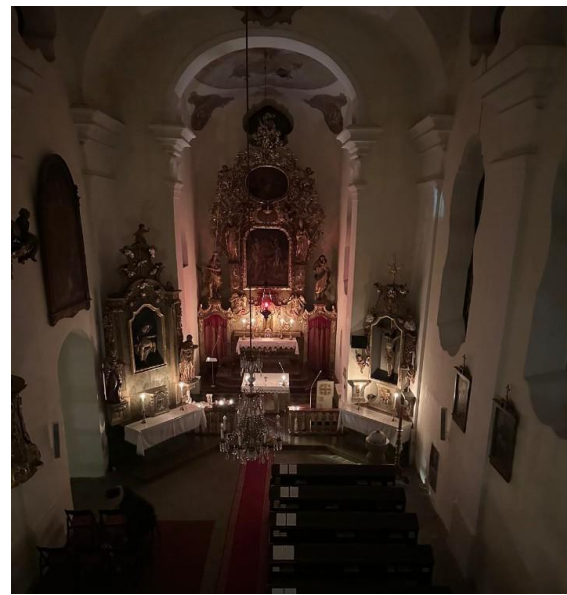
RORÁTY VE VOTICKÉ FARNOSTI OČIMA (A UŠIMA!) JEDNOHO Z HUDEBNÍKŮ

Nemysleme si, že Vánoce jsou jenom časem radosti a plesání! Vánoční svátky i jejich liturgie mají, dá se říci, různé barvy, různé chutě, různé věroučné odstíny. Středověk chápal Vánoce spíše jako předzvěst Velikonoc než jako jejich protiklad. Už tím, že Boží Syn sestoupil z nebeské věčnosti sem do časnosti a narodil se v chlévě, se už vlastně přihlásil o cestu utrpení vedoucí ke kříži. A ústrky provázející Kristovo narození (v hospodě nebylo místo, dítě se rodilo v boudě na slámě a mezi dobytčaty) to dořikávají dostatečně. Promlouvá zde důraz na Kristovu oběť i určitá rovina bolesti a vážnosti. Kdo nevěří, může si poslechnout Messe du Jour de Noël (Mši pro svátek vánoční) Mistra Léonina od Notre Dame ze dvanáctého století – jak zvláště introvertně a stroze dnes působí tyto zpěvy o poselství Vánoc...!

Roráty, které se každý adventní čas na kůru svatováclavského kostela ve Voticích během ranních adventních mší zpívají, jsou pro tyto odstíny vánočního poselství dosti vnímavé. Proč to zvláštní slovo – „roráty“? (Moji rodinní příslušníci, když mě vyprovázejí ke zkouškám i k provádění této hudby, říkají raději „roráky“; prý to zní ještě zajímavěji a havran zůstává ostatně zvířetem častým v tomto období zasněžených plání.) Jedná se o počátek starozákonního verše 45,8 z Knihy proroka Izajáše v latinském znění: „Rorate coeli desuper...“ (Rosu dejte, nebesa shůry) – Roráty patří právě do adventní liturgie, dávají duši těch, kdo se jich účastní, zakoušet přípravu k otevření se vánočnímu mystériu. Víceletý cyklus pak zachycuje určitou dynamiku, liturgické sdělení rorátů nezůstává stát na místě, ale chce spět k určitému prohlubování. V rorátech hraje důležitou roli mariánská zbožnost, důraz na Pannu Marii, která přijímá poselství o svém početí z Ducha svatého, poselství, které ji nejprve zcela přesahuje, postupně však k přijetí své role ve zjevení spásy Marie vnitřně uzrává. V těchto stopách i křesťan zraje k porozumění dosahu vánočního tajemství – Narození Páně.

Je nejvyšší čas zdůraznit, že roráty jsou specifickou formou ranní bohoslužby. Důležitou roli tu hraje kontrast temnoty a světla. My, kteří hudbu rorátů na kůru zpíváme a hrajeme, ale i vy, kteří se dole účastníte mše, se samozřejmě hledíme povznést nad nízké teploty venku i v kostele, nad nepohodlí brzkého vstávání i nad všudypřítomnost zimní temnoty. Ale tato úskalí představují součást duchovního poselství rorátů. Starobylá melodika českých rorátů, sahající vznikem různých svých částí tu do baroka, tu do renesance nebo i do středověkého gregoriánského chorálu, představuje dosti uvěřitelnou pohlednici z dob, kdy hořící louč a svíčka znamenaly vrchol všeho komfortu. Tak jako skromné světlo svíčky proráží temnotu, tak se i elementární melodie strohých rorátů noří z ticha a dává nám zakusit více z poselství evangelia: nesamozřejmost spásy, její darovanost Bohem, to, že příchod Vykoupení nepředstavuje nic předvídatelného, nic nárokovatelného – Spasitel přijít nemusel, toliko z Božího obdarování se tak stalo.

Marek Feigl

PF 2025

Vážení čtenáři,
říká se, že kde končí láska,
začíná zákon. Možná to
známe i my. Když někoho
máme opravdu rádi,
nepotřebujeme zákony a
pravidla. Ty nastupují ve
chvíli, kdy láska končí a někdy
ji střídá i nenávisť. Když ale
otevřeme Bibli (Řím 13,8), tak
se tam píše: „Nebud'te
nikomu nic dlužni – jen
vzájemnou lásku. Neboť kdo
druhého miluje, splnil zákon.“

Boží láska nikdy nikde nekončí. Proto se člověku dává v jesličkách. Vždyť Bůh měl nekonečně možností, jak přijít na svět, a to mnohem vznešenějších než krmelec pro zvěř. Ale pokud si právě toto narození vybral, vypovídá to o Jeho lásce k člověku. A tak bych chtěl každému z nás popřát do nového roku alespoň kus té Boží lásky, která se narodila v Betlémě. Protože když budeme druhé i Boha opravdu milovat, splníme Zákon. A nepotřebujeme už zákony jiné. Mít rád znamená ale také trpět. Možná právě ve chvílích, které jsou těžké. Ale kdy jindy někomu ukázat, že ho máme rádi, než právě v krizi? V takové chvíli je asi lehčí být zlý, odměřený, sobecký a vracet zlo zlem. Ale já bych si moc přál, abychom (si nejen) tyto Vánoce dokázali odpustit i velmi staré křivdy a zranění přes generace, které nás hlodají zevnitř a jen se trápíme. Na Boží i lidské odpuštění není nikdy pozdě. Tak se nebojme být ti první, kdo letošní Vánoce udělají první krok(y) ke smíření s lidmi i s Bohem, aby zavládla a vyhrála láska v srdcích našich i lidí kolem nás. Tuto odvahu všem opravu přeji. P. Václav